

RETALLADES SOCIALS

Podem discutir sobre quines retallades s'han o es poden fer. Que si el sou dels funcionaris, que si les hores dels interins, que si les infraestructures, que si l'educació. Fins i tot es podria entrar a debatre, sense por, quines despeses es poden eliminar del sector salut. Se-

Josep Callol
PERIODISTA

gur que n'hi ha que són suprimibles sense posar en risc –com s'està fent– el sistema. Però hi ha diversos àmbits que no s'haurien de tocar pel perill que això suposa per a la supervivència d'algunes persones. Un reportatge publicat dilluns en aquest diari posava al descobert les enormes dificultats que travessen entitats com Mifas (discapacitats), ACAS (persones amb Sida), Fadesia (pacients d'alzheimer) o ACAF (afectats per la fibromiàlgia). Associa-

cions que ajuden ciutadans que viuen situacions que cap d'ells hauria volgut i que ara es veuen abocades a l'abisme perquè no arriben les subvencions. Un exemple més (molt greu) de com afronten la crisi les administracions. Reben els més desfavorits i no sembla que hi hagi cap intenció de rectificar. Quan s'adonin de les conseqüències reals ja serà tard, no hi haurà temps per tornar enrere i es perdrà tot el que s'ha guanyat durant anys.

Cartes

Les cartes que els lectors envien a aquesta secció han de ser originals i exclusives i han d'arribar mecanografiades (amb una extensió màxima de 20 línies), signades, amb el número de DNI, adreça i telèfon de l'autor. No es publicaran cartes signades amb pseudònim ni amb inicials.

LES CARTES ES PODEN ENVIAR PER CORREU ELECTRÒNIC, A L'ADREÇA opinio.diaridegirona@epi.es.

Aquí em tens, Christophe

RAQUEL BANTÍ. OLOT.

■ La vida és molt més de debò del que sovint ens pensem. No ens creiem que la distància entre la situació de vida i la situació de mort pugui ser tan estreta.

Durant 21 anys hi has sigut, i d'un segon a l'altre ja no hi eres. «Adéu, després parlem». D'esperar aquest «després» a no haver-lo d'esperar més. De guardar-te una cosa a no poder-te-la tornar. D'esperar per explicar-te una cosa a ja no poder-te-la explicar. De tenir ganes de veure't a ja no poder veure't més. De que hi fossis a que ja no hi fossis... només hi va anar un instant. I després, un buit immens. Injustament, la vida, per demostrar-nos de què va, ho fa així.

Ara se t'ha emportat a tu, no cal començar amb adjectius, a tu, Toff, se t'ha emportat! Però, en lloc de lamentar-me, prefereixo fer una altra cosa. Recordar tot el que em deies i les bromes que feies. «He escrit al diari, t'estic prenent la feina», «La teva carrera és de broma i fàcil». Van quedar pendents sopars, concerts, partits i que veiessis un escrit meu al diari.

Va per tu, Toff. Fins sempre petit gran amic, company, filòsof i persona. Mai t'oblidaré.

Solidaritat

ROSER JUNCÀ I LLURBA. BANYOLES.

■ Venia de comprar quan al davant meu, en ple carrer Gran, una senyora de mitjana edat ha relliscat a causa de la vorera en pendent, i ha caigut a terra. No ha passat ni mig

minut quan una pila de nois, homes i dones ens hem trobat aixecant de terra aquesta persona que havia caigut. Sortosament sembla que no s'ha fet gaire mal.

Anant cap a casa pensava que n'és de bonica, agradable i útil la solidaritat i que n'és de reconfortant una ajuda en temps difícils, que tots estem exposats a viure. Si sempre responguéssim a qui necessita ajuda, amb aquesta generositat i promptitud, el món seria molt més bonic, acollidor, i tots ple-gats viuríem millor.

Quan la justícia perd oli

MÀRIUS VIELLA. LA BISBAL D'EMPORDÀ.

■ Francisco Camps, declarat no culpable del que se l'acusava referent als vestits que tothom sap que no va pagar, per un sol vot a favor, 5-4; la diferència d'un vot no vol dir que sigui innocent, però sí que vol dir que dels 9 membres del jurat, 4 creuen que és culpable; i aquí crec que s'hauria de fer alçaprem per aclarir si la totalitat del jurat ha deliberat amb imparcialitat i amb independència; tothom està convençut que els vestits no només vestien Camps, sinó que abrigaven altres cossos i altres formes de fer i d'actuar, tal i com es pot entendre en les gravacions que s'han publicat durant i després del judici (que si aquestes han estat vàlides, també ho havien de ser les efectuades per Garzón, en el cas Gürtel, que si estirem aquest mateix fil hi entrarem de caps).

Crec que també seria important recordar quan Ecclestone, propietari de la F-1, va dir que aquesta només aniria a València si governava Francisco Camps; però ara Ec-

clestone ja comença a bufar i a reclamar, i Camps ja no governa; sabrem mai la veritat del passat i del present de Camps en relació a Ecclestone?

Quan el poder judicial està condicionat per les majories governamentals, vol dir que la justícia perd oli i pressió, i que la força de la raó i dels drets es perden per la mateixa esclatxa de l'oli, amb resultat d'estar en un país en el qual la corrupció està per sobre dels drets, tal i com es pot comprovar en la situació econòmica del nostre país, i de molts altres en els quals el capitalisme en té la batuta.

Bravo

ANTONI MAS I BOU. CASSÀ DE LA SELVA.

■ Bravo!, senyor Millet; bravo!, senyor Montull; bravo!, senyor Camps. Sou els millors! Representeu el model que triomfa en aquest país.

Dignes deixebles de l'escola Mario Conde i De la Rosa. I no ens cal patir perquè el planter empeny amb força: bravo!, Urdangarin; bravo!, Jaume Matas; bravo!, Carles Fabra. I un fort bravo!, també, pel coratge dels nostres governants que, a l'hora d'adobar els desperfectes causats per l'abús del capital i la deixadesa política, en comptes d'empaitar xoriços opulents i culpables, s'estimen més escanyar famílies treballadores i innocents. I mentrestant, el rei proclamant als quatre vents que la justícia és igual per a tothom. Un bravo! per a vós, també, majestat. Per cert, ara que volien posar lletra a l'himne nacional d'aquest país, algú ha pensat en *La vaca lechera*?

JA ÉS ALGUNA COSA

Al matí vaig posar un parell d'ous a bullir, per a l'amanida del migdia, me'n vaig oblidar i van estar coent-se fins que

l'aigua es va evaporar i llavors la base del cassó es devia posar roent i la clofolla dels ous es va cremar i després de la clofolla van començar a carbonitzar-se la clara i el rovell. Jo continuava abstret en la lectura del diari, que aquest dia venia fatal, llegir-lo era com llegir la teva pròpia necrològica, com assistir als teus propis funerals, com obrir el sobre d'una biòpsia desastrosa, fins i tot d'una autòpsia malvada. Era el diari una barreja de males notícies i d'un diagnòstic sense esperança. Però jo hi furgava de manera malaltissa, les seves cartes al director, per descomptat, i tota la resta, que havia esdevingut una crònica de successos, fins l'editorial semblava tret de l'antic *El Caso*, aquell diari de crims i parricidis i violacions infinites. Jo continuava abstret, dic, en la lectura de la premsa, quan vaig notar l'olor de cremat i vaig anar com un llamp a la cuina i dels dos ous no en quedava res més que una matèria fosca enganxada al fons abrasador del cassó. Com perquè hi hagués hagut una desgràcia, em vaig dir, o dues desgràcies, perquè ja el dia anterior m'havia passat alguna cosa semblant amb la paella, però en aquest cas l'oli es va incendiar i jo vaig fer el pitjor, que va ser agafar-la pel mànec i col·locar-la sota l'aixeta. No s'ha de fer.

L'aconsellable, després de tancar el gas, és cobrir la paella amb una tovallola gran que deixi sense oxigen la flama. El cas és que vaig posar uns altres dos ous a bullir, en un cassó nou i em vaig estar davant seu sense treure'ls l'ull de sobre, per si de cas, fins que es va completar la cocció. I mentre l'aigua bullia vaig pensar, Déu meu, en la quantitat de coses posades al foc de les quals ens oblidem. En aquest instant hi hauria a la meua ciutat, no diguem a Nova York o a Tòquio o Nova Delhi, milers o milions d'olles oblidades amb alguna cosa bullint o cremant-se a l'interior. Cassoles de gent sola, d'ancians amb Alzheimer, de joves despreocupats, de cuiners despistats. I jo no podia fer-me'n càrrec, sobretot després del que m'acabava de passar, així que em vaig conformar amb assegurar-me que tenia la porta ben tancada i que la cisterna del lavabo no degotava. Ja és alguna cosa.

Juan José Millás

Josep Antoni Triviño
ESCRIPTOR ► j.a.trivi-escritor@hotmail.com

CÀRITAS DE GIRONA I ELS AVIS

Càritas Diocesana de Girona ha engegat una campanya que ha anomenat «Apadrinar un avi». Segons explica en **Salvador Maneu**, que n'havia estat secretari general, en un vídeo penjat a la xarxa, vol esdevenir un punt d'unió entre dos mons en aparença desconectats, el del jovent i

el de la gent gran. La idea és senzilla d'allò més: facilitar els mitjans adients perquè uns joves es trobin amb gent gran als geriàtrics i el seu entorn, acompanyant-los una estona durant cert temps. Una idea genial! Són joves que estudien quart d'ESO i primer de batxillerat que ocupen un espai del seu temps obsequiant amb uns grams de felicitat uns avis i àvies que, tot sovint, romanen en aquests centres veient com els dies passen d'arrap i fugen empesos per una monotonia un xic difícil de suportar. Per un instant, l'alegria que, de manera natural, traspua el jovent, s'espargeix per tots els racons on el avis i àvies viuen aquesta tot sovint feixuga etapa de la vida.

Quan una noia somriu a aquella àvia que està reclosa en el seu ganxet, i els seus llavis dibuixen, de sobte, aquell somris massa temps entaforat, tal vegada podem pensar que, malgrat tot, aquest món tan modern que ens ha tocat viure no és dolent del tot. Quan un noi escolta, tot còfoi, les «batalletes» d'un avi que, per un instant, es torna a sentir un xic important, tal vegada podem pensar que el món potser no s'ha tornat boig del tot. Quan una

noia passeja agafada del braç d'una àvia que, amb passes parsimonioses, li parla de les boniques flors d'aquell jardí, tal vegada podem pensar que la vida és bella de debò. Ho torno a dir: una idea genial!

Entre tots hem bastit un món en el qual tot es belluga de pressa, a una velocitat que ens roba el temps. La vida passa a tota brida al costat nostre, tan de pressa que, amb prou feines, ens resta un instant per gaudir-ne. Un cert dia ens adonem que la vida està a punt de concloure i que, a causa de la bena que ens cobria els ulls, no hem vist ni tan sols els seu bonic color; ens trobem en un ai apartats en un racó de la nostra societat i, allí, envoltats per altres persones tothora assegudes, esperem el final. Però un dia ens visiten un noi i una noia que amb el millor dels seus somriures ens alegren per fi la vida. I es crea un vincle tan profund que, de ben segur, aquell noi i aquella noia mantindran sempre en un lloc privilegiat de la seva memòria l'emoció que han viscut al costat d'una gent gran amb la qual s'han sentit bé de debò.

Ho torno a dir novament: Una idea genial!